

[H. C. Hansen.]

bragt mig, at Rutebilerne i videst muligt Omfang anlægger deres Takstpolitik under Hensyn til Konkurrencen fra Banernes Side. Kører Rutebilerne paa en Rute, hvor der ingen Konkurrence er fra Banerne, saa tager de noget haardere ved med Hensyn til Billetprisen, hvorimod de der, hvor der konkurreres med en Bane, lempet Taksterne tilsvarende. Det er selvfølgelig en Konkurrence, der paa ingen Maade kan betragtes som fair. Det er en Konkurrence, som Banerne overhovedet ikke er i Stand til at konkurrere med.

Men naar vi nu i de stedlige Blade i de Egne, hvor de paagældende Baner kører, fra forskelligt Hold mødes med Kritik over, at det foreliggende Lovforslag er blevet fremsat, saaledes som vi ogsaa hørte det fra det ærede Medlem Hr. Nørskov i Dag, ret haardtrukket, synes jeg, saa maa vi ikke glemme — det vil jeg gerne sige her fra denne Plads, og det maa de Folk, der nu vil protestere, gerne høre —, at den bedste Maade, der kan protesteres paa mod, at Banerne bliver nedlagt, er den, at man tilføjer Banerne det Gods til Befordring, som naturligt hører hjemme dér.

Det gør man nemlig ikke i Øjeblikket. Det er beskæmmende at se, naar man undersøger disse Forhold — og jeg kender dem ret godt —, at de næringsdrivende og Folk, som bor i Stationsbyerne — og det er jo dem, der har Førsteinteressen i at opretholde Banerne —, er med til at svigte dem gennem deres Godstransporter. Derfor synes jeg, det er rigtigt at sige, at ønsker disse Folk at understrege den Protest, som der nu er Opræk til, og som ogsaa nok vil blive fremsat for det Udvalg, som formodentlig vil blive nedsat, kan de gøre det bedst og mest virkningsfuldt ved at lade den Godstrafik, som de skylder de Baner, som de økonomisk er i høj Grad afhængige af, herefter tilflyde Banerne; for jeg tror, at den Trafik, som naturligt hører til Banerne, saa vil give den økonomiske Underbygning, som alene kan gøre det økonomisk forsvarligt at opretholde dem, og som kan skabe den Billigelse her paa Rigsdagen, der skal til, for at de kan opretholdes.

Jeg tør nok sige, at det Lovforslag, der her er forelagt, giver en meget kort Respit. Vi er jo nu allerede et Stykke henne i det nye Aar, og lang Tid til Behandling kan der ikke blive, hvis Lovforslaget overhovedet skal ophøjes til Lov i Vinter. Jeg maa derfor meget henstille, til Trods for at Bemærkningerne til Lovforslaget giver

Udtryk for Banernes stærke Forfald, at der gives Befolkningen nogen Respit, saaledes at den kan bevise, at den har Viljen i sig til at holde Liv i Banerne. Jeg vil jo tro, at Banerne ikke er daarligere end, at de med smaa, økonomisk overkommelige Forbedringer vil kunne køre et Aar eller to—tre. Hvis det saa til sin Tid skulde vise sig nødvendigt at nedlægge de Sidebaner, som nu er trængt derved, at de svigtes af Befolkningens trafikale Interesser, synes jeg, at Slaget vil være lettere at bære for Himmerlandsbanerne, idet de da vil kunne se, at Udviklingen gaar den Vej, at Sidebanerne, hvad enten det er private eller Statsbanernes, ikke kan opretholdes, fordi Befolkningen giver dem det Mistillidsvotum, at de ikke ønsker at bruge dem. Men naar man isoleret tager enkelte Baner ud, maa jeg i alle Tilfælde for min Del protestere imod, at de skal være Stifbørn.

Hans Thyge Jacobsen: Den principielle Berettigelse til at fremsætte dette Lovforslag søger den højtærede Minister naturligvis i den Kendsgerning, at der i alle Kredse i Befolkningen hersker et Ønske om en stedse bedre Balance paa Statsbanernes Budget og Regnskab; men om dette nu betyder, at Ønsket gaar ud paa, at man skal kaste sig over og nedlægge enhver Bane, som ikke betaler sig, er dog vist tvivlsomt. Jeg ved ikke, om det Ønske i Befolkningen overhovedet gaar saa vidt, at man forlanger, at Statsbanerne skal give Overskud, saadan har jeg aldrig forstaaet det. Jeg mener i det hele taget, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Statsinstitutioner skal give Overskud, ikke uden videre lader sig besvare bekræftende.

Jeg minder om, at vi her for nogen Tid Tid siden vedtog en Ordning for Det kongelige Teater. Jeg for mit Vedkommende stemte med Glæde for denne Ordning, omendskønt den betyder et direkte Tilskud fra det offentlige til denne Statsinstitution paa ½ Mill. Kr. om Aaret; men jeg gjorde det ud fra den Erkendelse, at de Goder, som denne Statsinstitution kan skaffe Befolkningen, berettiger, at Institutionen faar et Tilskud fra det offentlige, at man ikke kræver, at en saadan Statsinstitution skal give Overskud. Naturligvis, man kræver at den skal administreres økonomisk saa forsvarligt som muligt, men jeg ser ikke, at man kræver, at den skal kunne give Overskud.

Nu vilde jeg gerne gøre opmærksom paa, at det er jo nøjagtigt det samme Beløb, ½ Mill. Kr. om Aaret, som der er